

граматикж“, и пожалѣхме,¹⁾ чи не ся случи да чуеме за нея по-напредъ. Знаемъ, чи тая „Първичкж граматикж“ направи много прѣние помежду нашитѣ сорежнователи. Знаемъ, чи сичкитѣ почти ще я разгласатъ, като непотребнж, пустж и пр.

Сѣки може да мисли и да казва щото обича, но отъ нашж странж видими, чи Андреовата граматика и да не е пжрвичка, но е почти такава, защото е направена по старобжлгарското церковно нарѣчие, което и сега ся говори по Бжлгарията; и защото старото нарѣчие ся говори (нека да е толко и въ едно село) и отъ сегашнийатъ живийатъ народъ, потребно е бжлгаретѣ да го сохраниятъ и да го прииматъ въ писанието, а не да ищжтъ да прииматъ други словенски нарѣчия, които нѣма народъатъ, или да измисляватъ по свояж думкж²⁾ за писанието нови правила. Ми желаемъ да фжрлжтъ при-страстието и да послѣдуютъ правилното, което ся доказва сосъ старитѣ ржкописи. Да ся увѣрятъ въ това противни-цитѣ, приглашавами ги да издирятъ както старитѣ ржкописи, за които говорихме въ Бжлгарскитѣ книжници, така и другитѣ, дѣто отъ тогасъ ся открийж.*) Отъ тия ржкописи издаде въ

въ Липискж 20-го априлия сего³⁾ года. Обрадовахме ся за това, чи ще имам и другий бжлгарски дневникъ и отъ чисто сжрце му желаемъ добжръ успѣхъ. Той дневникъ, виде ся, чи ще стане много полезенъ за Бжлгариятж, и затова нека ни позволи издатель му да кажимъ мнѣнието си, на⁴⁾ напечатанийатъ пжрви листъ. По положението на Бжлгарията по-правилно бѣше друго име на извѣстникъатъ, както: „Бжлгарска пчела“, или „Бжлгарски извѣстникъ“ и пр. Така добръ е, да избяга сочинителътъ му изрѣчения⁵⁾ нѣкои, както: „гражданско и свободно управление“ — „дѣлата на нашигѣ юнаци и царь“ — „честьта на бщинията“ и пр. Така мждро да избяга и описанието на такива предмѣти, които могатъ да ги прииматъ недоброжелателитѣ ни за лошаши. Б. А.

1) Съжалихме. 2) Мисль, мнение. 3) Тази. 4) За. 5) Изрази.

*) Помежду другити — ржкописитѣ Черноризца Храбра и Иоана Екзарха. — Преводътъ на Манасиновата ржкопись отъ бжлгаро-люба г. Черткова (Москва, 1842) и на истаго ученаго сочинението: „О войнѣ Великаго княза Святослава Игоровича противъ болгаръ и грековъ (Москва, 1843)“. Дали ще ся покажатъ бжлгаретѣ благодарни на ония филологи, които за тѣхно добро ся трудятъ и харчатъ? Господъ Богъ да имъ внуши това чувство! Отъ нашж старнж имъ воздаваме най-голѣма благодарность. — Освѣнъ това тая годинж издаде ся въ Петербургъ пжрвийатъ томъ на рускитѣ лѣтописи, когото още не видѣхме, но нетерпѣливо го чакаме, защото требува да содарява и бжлгарско старо нарѣчие. — Святославовъатъ изборникъ отъ